

Una impossibilitat només és una possibilitat
que encara no has entès

El PARE NOEL i Jo



MATT HAIG

Il·lustracions de *CHRIS MOULD*

Estrella Polar

El PARE NOEL i Jo



MATT HAIG

Il·lustracions de CHRIS MOULD

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Father Christmas and me*

© del text: Matt Haig, 2017

© de les il·lustracions: Chris Mould, 2017

© de la traducció: Anna Llisterri, 2020

© d'aquesta edició: 2020, Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2020

ISBN: 978-84-18135-52-1

Dipòsit legal: B. 13.216-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Un altre lloc



t deus pensar que saps qui és el Pare Noel, i que en saps coses. I estic segura que en saps unes quantes. Probablement saps coses del Taller de Joguines i dels rens. Saps què passa cada nit de Nadal. És clar que ho saps.

Però una cosa de la qual, probablement, no en saps res soc jo.

Començaré explicant-te les coses que són fàcils de creure.

Em dic Amelia Wishart i tinc un gat negre que es diu Capità Sutge. Vaig néixer a Londres i hi vaig viure fins que tenia onze anys. I després vaig viure en un altre lloc. I és aquest altre lloc el que potser trobaràs una mica improbable.

Suposo que et podria dir que me'n vaig anar a viure a Finlàndia i no tindries cap problema per creure-t'ho, perquè Finlàndia surt en un mapa. I, tècnicament, és veritat. Me'n vaig anar a viure a Finlàndia, però molt molt molt al nord, més enllà





del tros de Finlàndia anomenat Lapònia. L'altre lloc on vaig viure s'anomenava simplement el Nord Llunyà i la ciutat es deia Elfhelm. Ara bé, Elfhelm no surt a cap mapa. A cap mapa humà, almenys. I la raó d'això és que la majoria de la gent no la pot veure. Per a ells és completament invisible. Mireu, resulta que Elfhelm és un lloc màgic, i per veure llocs màgics s'ha de creure en la màgia. I la mena d'humans que fan tots els mapes són la gent amb menys tirada a creure en la màgia que hi ha.

Però Elfhelm és una ciutat normal en molts aspectes. Una ciutat petita. Un poble molt crescut, de fet. I hi ha coses normals, com ara botigues i cases i una casa de la vila. Hi ha carrers i arbres i fins i tot un banc.

Però la gent que viu aquí són molt, però molt, diferents de mi. I molt diferents de tu, també.

Ni tan sols són persones. No són persones humanes, almenys.

Són especials. Són màgics.

Són, bé...

Són elfs. Però el que passa és que, si tothom que t'envolta és un elf, no són els elfs els que són els éssers estranys i poc corrents.

No.

Ho ets tu.



Carrer dels Rens, número 7



El Pare Noel vivia al número 7 del carrer dels Rens, al costat del prat dels Rens, als afores d'Elfhelm.

Casa seva, com moltes cases d'Elfhelm, estava feta amb pa de gingebre reforçat i —a diferència de gairebé totes les altres cases d'Elfhelm— tenia una porta principal tan gran que no t'havies d'ajupir per entrar-hi.



Era plena de coses divertides. Hi havia un tobogan per baixar del primer pis a la planta baixa. El timbre feia «ding, dang, dong» seguint el ritme de la nadala. Hi havia joguines pertot arreu. A la cuina hi havia prestatges plens de pots amb coses boníssimes: xocolata, pa de ginebre, melmelada de mores vermelles... Hi havia un rellotge de ren a la sala d'estar que era com un rellotge de cucut, però en lloc d'un cucut en sortia un ren. Ah, i no deia les hores humanes normals, amb coses avorrides com «les sis en punt» o «un quart i mig de deu». Deia l'hora dels elfs, i les hores dels elfs tenien noms com ara Molt i Molt d'Hora o Fa Molt que Cal ser al Llit.

Abans el Pare Noel vivia sol, però de seguida va encarregar a en Noninon, l'elf que feia llits, dos llits de més i «el cistell de gat més còmode del món» per al Capità Sutge.

—Però aquesta nit dormiré al llit elàstic del pis de dalt —va dir el Pare Noel el primer dia. I va insistir que era un llit elàstic molt còmode.

El motiu pel qual el Pare Noel necessitava dos llits de més érem la Mary Ethel Winters i jo.

La Mary era la dona de qui el Pare Noel estava enamorat. Es posava vermell cada cop que la mirava. I ella també l'estimava.



La Mary era la dona més bondadosa i encantadora que havia conegut mai. Tenia les galtes vermelles com pomes i un somriure capaç d'escalfar una habitació. L'havia coneguda quan jo vivia a Londres, quan em va passar el pitjor de tot el que em podia passar. La meva mare va agafar una malaltia terrible d'escurar xemeneies. Vaig fer tot el que vaig poder per tenir-ne cura, però al final la malaltia va ser massa forta. No vaig poder evitar que es morís. Com que el pare ens havia deixat quan jo era molt petita, llavors em van enviar a l'hospici del senyor Jeremiah Creeper. Jo era

molt desgraciada, però la Mary, que treballava a les cuines, sempre va ser bona amb mi. Afegia en secret una cullerada de mel a les farinetes aigüelles que ens feien menjar. No ho oblidaré mai.

Havia tingut una vida dura. Abans d'anar a l'hospici havia estat sense llar i havia dormit en un banc al costat del pont de Tower Bridge, envoltada de coloms.

En tot cas, quan el Capità Sutge i jo vam fugir de l'hospici, gràcies al Pare Noel, la Mary ens va acompanyar. I, com jo, estava molt contenta de ser aquí.

Vam arribar a Elfhelm el dia de Nadal, quan tots els nens humans del món obrien els regals, i vam fer el dinar de Nadal més esplèndid que havia vist mai i vam escoltar la música genial i d'allò més alegre que feia un grup d'elfs que es deia els Dringatrineus. Vam riure, vam cantar i vam ballar el ball del patapac. El ball del patapac és un tipus de ball dels elfs molt complicat que inclou moure molt les cames amb energia, molts recargolaments i flotar una mica a l'aire per art de màgia.

—Crec que això d'aquí t'agradarà —em va dir després el Pare Noel, quan vam anar a patinar a un llac gelat.

—Sí, crec que sí —vaig dir.



I així va ser. Em va agradar. Almenys una temporada. Fins que vaig aconseguir trencar la meua pròpia felicitat en un milió de bocins.